

Det Klingar i Knopparna

Anton Skoglund

Besvikelse

Älvan Snöflinga flög ilsket omkring i sin lilla trädkoja. Idag var en extra stressig dag för hela henne. Huset var i fullt kaos och behövde städas.

Hennes ljusa söta ansikte var knallrött av svett och ilska.

“Åååååh!!! Jag hinner ingenting!” utbrast Snöflinga av raseri.

Henne husdjur, en liten minidrake som heter Dino satt och hade roligt åt allt ihop.

“Hörru snöflinga, du har missat en fläck borde vid köksbordet,” sa Dino retfullt.

Snöflinga flög fram och spände sina ögon i retstickan, hennes blonda lugg och hennes bullfrisyr var genomblöta av svett.

“Om du säger så där en enda gång till så ska jag personligen mala ner ditt huvud i MJÖLKVARNEN!” skrek Snöflinga, fortfarande knallröd i ansiktet.

Dino hoppade till.

“Förlåt,” pep han.

“Bra, hoppa upp från den dumma soffan och hjälp mig att städa, jag vill bli klar innan kvällen!” svarade Snöflinga.

Anledning till att Snöflinga var extra stressad idag var på grund att vid klockan sex skulle Alistair komma på besök.

Alistair var en älvpojke som bodde på andra sidan älvskogen, han hade rött hår och en grön hatt med en röd fjäder i, han liknade Peter Pan nästan på pricken.

Snöflinga var i smyg väldigt förälskad i Alistair, det hade hon varit ända sedan väldigt långt bak i tiden.

Alistair var en älvpojke som som tyckte om när det var rent och fint, så Snöflinga ville bevisa att hon var duktig och kunde mer än att bara måla tavlor och skriva poesi.

Dino var dock inte det minsta stressad, han satt lugnt i sin barksoffa och drack varm choklad, han tyckte att det var fånigt av sin ägare att hon behövde stressa så mycket.

Plötsligt kom Snöflinga in i rummet.

“NU MÅSTE DU HJÄLPA TILL!” vrålade hon så högt att väggarna och fönsterrutorna vibrerade.

Dino studsade upp.

“Ay ay kapten!” svarade han i rädsla.

Dino skyndade sig att plocka iordning, damma och städa badkaret.
När de var klara var Snöflinga väldigt nöjd.
"Jaja, då var det klart, nu fattas det bara med att vänta in Alistair," sa hon och log.
Snöflinga satte sig ner i sin soffa och väntade.
Hon väntade och väntade, men Alistair dök inte upp.
Tillslut tröttnade hon.
"Jag ringer Alistair och frågar om han är på väg." sa Snöflinga och gick bort till telefonen.
Hon slog Alistairs nummer och ringde.
Det gick några sekunder, till slut svarade han.
"Hej Snöflinga, jag kan tyvärr inte komma över idag, jag har fått hög feber." sa Alistair och hostade.
Snöflinga blev kritvit i ansikte och blev för ett ögonblick helt stum.
"Du måste skoja," pep hon.
Det var inget skoj, Alistair var för sjuk för att komma över.
"Vi får ses någon annan dag," sa Alistair och lade på.
Det gick tre sekunder, sedan bröt stora jordbävningen ut.*
"NEJ! VARFÖR?! VARFÖR MÅSTE DETTA HÄNDA MIG?!!!" vrålade Snöflinga.
Hon kokade av ilska, hon var så arg att hon slängde iväg telefonen, den for i en båge genom rummet och sedan flög den ut, genom fönstret.
Pang! lät det.
Snöflinga visste inte var hon skulle ta vägen, hon satte sig ner i soffan och slog händerna för ögonen.
Dino tyckte faktiskt synd om sin ägare, hon såg riktigt ledsen ut.
Dino hoppade upp bredvid Snöflinga och strök henne ljusa kind med sin mjuka djur hand.
"Var inte ledsen ägare, du kan träffa Alistair någon annan gång," sa Dino.
Snöflinga tittade upp och log.
"Tack." Sa hon tyst.
"Men du måste jobba på din hetlevrade personlighet," sa Dino med en allvarligt ton.
Snöflinga blev röd i ansiktet igen och spände sina ögon i sitt husdjur.
"Du din..." murrade Snöflinga och puttade till Dino.
Men sedan sken hon upp.
"Du Dino, jag vet vad vi gör, vi bakar butterscotch paj!" sa hon och log glatt.
Dino blev genast glad, Butterscotch paj var hans favorit fika.

Sagt och gjort, älvan och minidraken bakade en jättegod paj, sedan bjöd hon över sina vänner Daggdroppe och Solstråle till sitt hem och de hade en underbar kväll.

“Du är verkligen en riktig mästerkock!” sa Solstråla och puttade undan sitt röda hår.

Daggdroppe tittade surt på.

“Jag ska säga dig att jag kan baka en tio gånger godare paj.

“Haha! Du är avis,” fnissade Solstråle.

“Lägg av, det är jag inte alls, jag är bara lite avis,” svarade Daggdroppe.

De tre älvorna hade fortsatt underbar kväll, och Snöflinga hade lärt sig en väldigt viktig läxa, att hon kunde ha kul med sina andra vänner, även när en Alistair var sjuk.

Alla ska få vara med

Det var ännu en strålande dag i älvdalen och Snöflinga och Daggdroppe var på väg att flyga till ett nyöppnat tivoli.

Det var ett stort nöjesfält, fullt av karuseller, spel och sockervadd.

Snöflinga hade väntat i nästan hela sitt liv på att få flyga dit, men det var bara det att hon aldrig hade haft så mycket tid, hon var ju helt besatt av att städa sitt hus.

“Åh vad jag har längtat efter den här dagen,” sa Daggdroppe när hon och Snöflinga flög iväg.

Daggdroppe viftade undan sitt svarta hår och fyllde sina lungor med luft, hon ville få in så mycket luft som möjligt.

“Egoist! ska du ta all frisk luft så jag bara får massa skräp och pruttluft?!” Sa Snöflinga.

De två tjejerna skrattade åt den kommentaren.

Tivolit började torna upp sig i fjärran och man kunde redan nu se att det var fullt av folk där, både inne och utanför.

När Snöflinga och Daggdroppe landade mötte de Solstråle.

De två älvorna suckade.

“Tjena! Ska ni också gå på tivolit?” frågade Solstråle.

Snöflinga och Daggdroppe nickade.

“Var roligt, kolla vad jag har tagit på mig, visst är dem fina?” sa Solstråle.

Hon hade på sig en partyhatt och randiga och prickiga trikaer, hon liknade

en cirkusclown.

“Vad löjligt,” muttrade Daggdroppe.

“Dina kläder...klär dig verkligen,” sa Snöflingan och kliade sig i håret.

“Tack! Jag har ingen att gå med så jag går med er,” sa Solstråle.

“Vad roligt!” sa Snöflinga.

“Mmm jätteroligt, men du får lova att uppföra dig!” sa Daggdroppe.

Det lovade Solstråle.

Men om man känner Solstråle så vet man att hon är för vimsig för att kunna hålla något löfte.

Solstråle drack vatten från parkens fontän, hon sjöng jätte högt och hon åt glass med händerna så att alla tittad på henne.

Snöflinga och Daggdroppe var besvikna på henne.

“Du lovade att uppföra dig,” sa Daggdroppe.

“Precis,” svarade Snöflinga.

Men de hann inte tänka så mycket mer på det för nu stod de framför den stora spöktunneln, det var den största och läskigaste karusellen på hela tivolit.

Men det skrämde inte Snöflinga, hon älskade spöken fastän hon aldrig hade sett något.

När de tre tjejerna skulle kliva in i karusellen blev de stoppade av en vakt.

“Hur många är ni som ska åka?” frågade han.

Snöflinga skulle just svara men blev avbruten av Daggdroppe.

“Vi är två,” svarade hon.

“Men Solstråle...” började Snöflinga.

“Jag sa ju att vi är två,” sa Daggdroppe och låtsade inte känna Solstråle.

“Tillhör inte den röda älvan er?” frågade vakten.

“Nej, vi har aldrig träffat henne,” sa Daggdroppe bestämt.

“Okej, ni kan åka nu,” sa Vakten och släppte in Daggdroppe och Snöflinga.

Kvar utanför stod en ledsen och alldeles ensam Solstråle.

Spöktunneln var riktigt läskigt med huvuden som rullade och spöken och gastar i varenda vrå.

Snöflinga skrek i högan sky under hela åkturen, Daggdroppe skrattade bara.

När åkturen var slut och de två tjejerna klev ut mötte dem Alistair, men värst vad han såg förargad ut.

“Vad har hänt?” frågade Snöflinga och Daggdroppe i munnen på varandra.

“Solstråle sitter på en parkbänk och gråter, hon säger att ni övergav henne

och kallade henne usel, det trodde jag inte om dig Snöflinga,” sa Alistair och tittade surt på den blonda älvan.

“Men hon skämmer ju ut oss inför hela parken,” sa Daggdroppe.

“Just det,” sa Snöflinga.

“Solstråle må vara konstig och lite udda, men hon är inte elak som ni två är, adjöss med er!” sa Alistair och flög iväg.

Kvar stod Snöflinga och daggdroppe och skämdes.

“Alistair har rätt, bara för att man är annorlunda och har sin egna stil så ska behandlas med snällhet och respekt.” sa Snöflinga.

“Du har rätt, vi åker och ber om ursäkt för vårt korkade beteende,” sa Daggdroppe och sedan flög de bort till Solstråle som mycket riktigt satt på en parkbänk och snyftade.

De två älvorna bad om ursäkt och bjöd henne på sockervadd, sedan var de alla kompisar igen.

När Snöflinga kom hem den kvällen skrev hon i sin dagbok vad hon hade lärt sig idag, det blev många rader.

Som man bäddar får man ligga

Det var en regnig morgon och Solstråle och hennes kompis Månsken satt hemma i Snöflingas hemma och spelade schack.

Månsken var en mycket smart och intelligent älva som kunde många kluriga drag.

Just den här dagen hade Snöflinga bestämt att hon skulle ta det lugn och tänka bort sin städmani.

Snöflinga skulle just sätta sig ner, men hon såg inte vart hon satte sig, hon satte sig rätt på en gammal rostig skruv.

“HJÄÄÄÄLP! ETT BI STACK MIG I BAKEN!” ropade hon högt.

Månsken bara skakade på huvudet och höll upp skruven.

“Tekniskt sätt, detta är en en skruv och inte ett bi,” sa Månsken och rättade till sina glasögon.

Schackspelet fortsatte men precis som Snöflinga hade räknat ut så vann Månsken.

“DU FUSKADE!!!!!!” vrålade Snöflinga och sparkade till bordet så att schackbrädet for iväg flera meter och landade med en krasch i ett hörn.

Månsken flinade.

“Nej då, jag hade bara lite tur,” sa Månsken.

Snöflinga var sur och röd om kinderna, hon var tvungen att dricka en kopp choklad för att lugna ner sig, då brukade ilskan försvinna.

Timmar kom och timmar gick och Snöflinga och månsken hade hur kul som helst den kvällen.

De spelade biljard, dansade och målade tavlor.

Men det som inte Snöflinga hade tänkt på var att det blev bara stökigare och stökigare i huset.

“Det här livet va?” sa Snöflinga och stoppade in en sockerkringla i sin röda mun.

Månsken nickade.

“Absolut, det här är livet, att få komma här och hänga med min bästa vän!” svarade hon.

Plötsligt började det lukta rök i rummet.

Varken Snöflinga eller Månsken visste varför.

Då plötsligt kom Snöflinga på det, hon hade glömt frallorna i sin ugn!

Hon rusade ut i köket och fick släcka branden, huset brann inte upp men frallorna var svarta och vidbrända.

“Jaja, vi ha ju åtminstone sockerkringlor kvar,” sa Snöflinga och log.

Sedan gick hon, hon hade helt glömt bort att städa i ordning sitt kök.

Så småningom blev det kväll och Månsken skulle flyga hemåt.

När dem hade sagt adjö vände sig Snöflinga om och upptäckte det fasansfulla!

Hela hennes trevliga och fina hus hade förvandlats till rena sophögen.

Det låg smulor i soffan, det var fullt av äcklig rök i köket, för att inte tala om bordet som var fullt av kaksmulor.

“Nej,” pep Snöflinga i ren chock.

Det blev till att vårstäda hela huset, hon dammade, tvättade, plockade i ordning schackbrädet och diskade.

När hon var klar gick hon och lade sig, men det var rätt svårt att somna.

Snöflinga vände och vred sig i säkert flera timmar, då upptäckte hon att hela hennes säng var full av kaksmulor som hon dessutom inte kunde städa bort.

Snöflinga suckade.

“Jaja, som man bäddar får man ligga.” Muttrade hon.

Hon gick bort till sitt skrivbord och skrev ner dagens läxa, sedan gick hon

lade sig i sin säng full obekväma kaksmulor.

Kärlek i luften

Snöflinga vaknade denna morgon med ett leende på läpparna för idag var det ingen vanlig dag, det var nämligen alla hjärtans dag i Älvdalen.

Alla hjärtans var en viktig högtid för älvorna i älvdalen, då skulle man ge gåvor och umgås med sina nära och kära, men också med sin sanna kärlek. Snöflinga hade suttit uppe hela kvällen och skrivit kärleksbrev och bakat hjärtformade kakor, hon skulle bjuda sina vänner på nybakade bakelser och kärleksbreven skulle hon ge till sin älskade, Alistair.

“Tänk att det finns så många fina pojkar här i älvdalen, men ingen är så stilig som Alistair, min sanna kärlek,” tänkte Snöflinga och rodnade.

När allting var färdigt och hon hade städat klart på ringde det på dörren. Snöflinga öppnade, där utanför stod Daggdroppe, Solstråle och Månsken, de log.

“Överraskning! grattis på födelsedagen Snöflinga!” ropade Solstråle.

Då kom Snöflinga ihåg, det var ju hennes födelsedag idag, hon fyllde 18 år!”

“Awwww, vad rart av er att komma här och gratta mig på min födelsedag!” sa Snöflinga och slog ut med sina armar.

De tre älvorna turades om att ge Snöflinga hennes födelsedagspresent, hon fick många fina paket.

Av Daggdroppe fick hon en kam, av månsken fick hon ett trollspö och av Solstråle fick hon en ny tandborste.

Snöflinga var alldeles rörd.

“Tack så mycket mina bästa vänner!” Ropade hon glatt och kramade om sina tre kompisar.

Men plötsligt ringde det på dörren igen.

“Vem kan det vara nu?” tänkte Snöflinga och gick och öppnade.

Där utanför stod ingen mindre än Alistair!

Snöflinga blev återigen knallröd i ansiktet men inte av ilska som det brukade vara, utan av ren kärlek.

Snöflinga visste inte vad hon skulle säga.

“Hej!” sa Alistair.

“H-e-e-e-ej,” stammade Snöflinga.

“Grattis på födelsedagen!” sa Alistair och räckte över ett stort paket. I

paketet låg det en färgglad dammvippa.

Snöflinga fick stora ögon.

“Taaaaack! Precis vad jag behöver!” ropade Snöflinga och pussade Alistair på munnen.”

Daggdroppe tittade avundsjukt på.

Efter tacken var det dags för skojiga lekar och aktiviteter.

Älvorna dansade limbo, lekte Hela havet stormar, lekte äpplebobbing och andra roliga lekar.

Sedan satte de alla sig runt köksbordet som och kalasade på Butterscotch paj och Dino fick också smaka så klart.

Plötsligt frågade Alistair Snöflinga om han kunde prata med henne, ensam.

“Visst,” svarade Snöflingan osäkert.

Alistair tog med Snöflinga in till sovrummet, sedan stängde han dörren bakom dem.

“Jag skulle bara vilja fråga dig en sak,” sa Alistair lite tyst.

Snöflinga såg ut som ett frågetecken.

“Jag skulle först och främst ge dig den här,” sa Alistair och räckte över ett pärlhalsband av äkta guld.

Snöflinga blev alldeles stum.

“Tack,” sa Snöflinga.

“Jag köpte den här gåvan till dig för jag skulle vilja fråga dig om du...kanske ville...gifta dig med mig?” Sa Alistair.

Det blev tyst i flera minuter.

Snöflinga rörde inte en min, sedan började hennes blåa ögon att tindra som aldrig förr.

“Du skojar va?” sa hon.

“Nej, jag har länge varit förälskad i dig, jag har bara inte vågat erkänna det för dig,” sa Alistair med en allvarlig ton.

Det blev tyst igen.

Efter ett par minuter sken Snöflinga upp.

“Ja ja ja ja ja!!!! Så klart jag vill! Jag älskar dig också!” sa Snöflinga och hoppade upp och ner av glädje.

Sedan kramade de om varandra och Snöflinga kunde riktigt höra kyrkklockorna ringa.

Sedan den dagen bodde inte kom Alistair ofta på besök i Snöflingas välstädade hem.

Daggdroppe, Solstråle och Månsken kom och hälsade på kärleksparet då

och då för Snöflinga hade inte glömt bort vänskapen med sina vänner.
Och älvorna levde lyckliga i älvskogen i alla sina dagar!

Slut